

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sandra Brown
SMASH CUT

By arrangement with MARIA CARVAINIS AGENCY, INC. and PRAVA I
PREVODI. Translated from the English SMASH CUT, Copyright © 2009 by
Sandra Brown management Ltd. First published in the United States by Simon &
Schuster, Inc., New York.

Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01663-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od
drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u
potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva
životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

sandra
BRAUN

**KRATAK
REZ**

Preveo Aljoša Molnar

Beograd, 2016.

PROLOG

Jedva čujno zvonce objavilo je dolazak lifta.

Dupla vrata se otvoriše. Unutra je bilo troje ljudi: dve sredovečne žene koje su brbljale kao stare poznanice i jedan čovek od trideset i nešto godina, upadljivog držanja običnog sitnog direktorčića. Pomerio se unazad da napravi mesta čoveku i ženi koji su čekali da uđu.

Oni su se ljubazno osmehnuli dok su ulazili, a onda im okrenuli leđa. Lift je krenuo dole u foaje hotela, dok se petoro putnika ogledalo u mesin-ganim vratima.

Par je stajao jedno pored drugog obzirno ćuteći. Jedna od one dve žene pozadi nije prestala da brblja, ali je iz ljubaznosti snizila ton. Njena prijateljica prekrila je usta da priguši osmeh, ali se zato čulo kako govori: „O, bože. A bila je tako prokleta ponosna.“

Kad je lift usporio i zvonce oglasilo da će stati na osmom spratu, mladi poslovni čovek bacio je pogled na sat i žacnuo se, konačno shvativši da kasni.

Vrata lifta se otvoriše.

Ispred lifta je stajala osoba u mornarskoplavoj trenerci, sa neprozirnim skijaškim naočarima i skijaškom maskom na glavi. Oko rupe za usta šara je bila izvezena u obliku otvorenih čeljusti ajkule sa krzavim, šiljatim zubima.

Pre nego što su putnici iz lifta imali vremena da se iznenade, čovek ispruži ruku u rukavici i lupi po dugmetu koje je sprečavalo da se vrata zatvore. U drugoj ruci, držao je pištolj i vitlao njime.

„Klekni! *Sada! Učini to!*“

Glas mu je bio visok i jednoličan, što ga je činilo još jezivijim pošto je dopirao iz otvorenih čeljusti ajkule. Dve prijateljice odmah su se bacile na kolena. Jedna je zajecala molećivo: „Nemoj nas ubiti.“

„Zaveži! Ti.“ Uperio je pištolj u poslovnog čoveka. „Na kolena.“ Mladi profesionalac podiže ruke i spusti se, ostavivši samo par da stoji. „Jeste li gluvi, vas dvoje? Na kolena!“

Žena reče: „On ima artritis.“

„Ma ne zanima me ni da ima dečju paralizu. Na jebena kolena. Iz ovih stopa!“

Jedna od žena iz pozadine zacvile: „Učinite kako vam kaže, molim vas.“

Sedokosi čovek uhvati ženu za ruku dok se vidno s mukom spuštao na kolena. Preko volje, žena učini isto.

„Satove i prstenje. Ovamo!“ Pljačkaš gurnu crnu plišanu vrećicu prema poslovnom čoveku, koji ubaci ručni sat, spravu koja je svega trenutak ranije u njemu izazvala strah.

Vrećica je prosleđena ženama iza njega, koje su hitro ubacile svoj nakit u nju. „I minduše“, lopov reče jednoj. Ona se žurno povinova.

Poslednji koji je dobio plišanu vrećicu bio je gospodin sa artritisom. Otvorio ju je ženi koja je bila s njim, i ona ubaci svoj nakit.

„Požurite!“, naredi lopov onim jezivim devojačkim glasićem.

Gospodin ubaci svoj sat patek filip u vrećicu, a onda je pruži lopovu, koji je ščepa i tutnu u džep trenerke s kapuljačom.

„Dobro.“ Gospodinov glas imao je neku autoritativnu notu. „Dobio si šta si hteo. Sad nas ostavi na miru.“

Pucanj iz pištolja beše zaglušujući.

Sredovečne žene zavrištaše od straha.

Mladi poslovni čovek ispljunu psovku prestravljenim promuklim glasom.

Žena sa gospodinom zinula je u nemom zaprepašćenju, gledajući krvavu fleku na zidu lifta, iza njegovog sklupčanog tela.

1

Krajton Viler hitrim korakom je prelazio terasu od plavog kamena, strgnuviši sa glave štitnik za sunce i obrisavši znoj koji mu se slivao niz lice, a onda, ne prekidajući korak, ljutito odbaci prokleti peškir i štitnik na baštensku stolicu. „Ovo bolje da je nešto važno. Taman sam se spremao da napravim preokret.“

Kućepaziteljku koja ga je pozvala sa teniskog terena nije naročito uznemiravala njegova razdraženost. „Ne razgovaraj tako sa mnom. Tvoj tataica hoće da te vidi.“

Zvala se Rubi. Krajton nije znao kako se preziva i nikad je to nije pitao, iako je bila zaposlena u porodici još pre nego što se on rodio. Svaki put kada bi prasnuo na nju, podsetila bi ga kako mu je brisala dupe i nos, da su obe te stvari bile prilično gadne i da nije uživala ni u jednoj. Uznemiravala ga je pomisao na to koliko je bila prisna s njim, čak i dok je bio beba.

Projurio je pored njenog sto trideset kilograma teškog tela i prošao kroz kuhinju industrijske veličine, prišao jednom od frižidera i otvorio ga.

„Odmah, tako je rekao.“

Ignorišući je, Krajton je uzeo konzervu koka-kole iz zamrzivača, otvorio je i otpio dugačak gutljaj. Prešao je hladnom konzervom preko čela. „Odnesi jednu Skotu.“

„Nisu valjda tvom treneru slomljene noge.“ Okrenula se prema pultu i pljesnula golemom šakom po komadu govedine koji je nameravala da ubaci u tiganj.

Nešto mora da se preduzme povodom njene drskosti, pomisli Krajton dok je prolazio kroz dvokrilna vrata, krećući se prema prednjem delu kuće gde je otac imao radnu sobu. Vrata su bila odškrinuta. Zastao je pred njima, a onda konzervom koka-kole kucnuo po dovratku, gurnuo vrata i ušao, vrteći teniskim reketom na ramenu. Izgledao je kao aristokrata kog su prekinuli u partiji zdrave rekreacije. Bila je to uloga koju je bio savršeno pripremljen da igra.

Dag Viler sedeo je za svojim stolom, koji je bio predsedničkih razmera ali mnogo pretenciozniji od bilo čega u Ovalnom kabinetu. Sa obe strane stola stajala su koplja od mahagonija, jedno sa državnom zastavom Džordžije, a drugo sa američkom zastavom. Preci su zurili sa uljanih portreta koji su visili na zidu preko puta, prekrivenom drvenim panelima od mutnog čempresa, napravljenim da traju do drugog Hristovog dolaska.

„Skotovo vreme je novac, a sat otkucava“, reče Krajton.

„Bojim se da ovo ne može da čeka. Molim te, sedi.“

Krajton sede u jednu od fotelja od kordovske kože, okrenut prema očevom stolu, naslonivši teniski reket na njega. „Nisam znao da si tu. Zar nije trebalo da danas posle podne igraš golf?“ Nagnuo se napred i spustio konzervu koka-kole na poliranu površinu stola.

Mršteći se, Dag stavi podmetač pod konzervu kako ispod nje ne bi ostao lepljivi prsten. „Svratio sam da se presvučem pre nego što odem u klub“, rekao je. „Ali nešto hitno se...“

„Nemoj mi reći“, prekide ga Krajton. „Brza finansijska provera otkrila je neke malverzacije. Proklete bile sve one ljigave sekretarice.“

„Pol je mrtav.“

Krajtonu srce poskoči. Osmeh mu nestade s lica. „Šta?“

Dag se nakašlja. „Stric ti je ubijen hicem iz pištolja u Hotelu 'Moltri', pre nekih sat vremena.“

Krajton je nastavio da pilji u njega, a onda konačno ispustio vazduh iz pluća. „Pa, po proročkim rečima Foresta Gampa, u stvari, njegove majke: 'Život je poput bombonjere. Nikad ne znaš šta će ti se zalomiti.'“

Njegov otac poskoči na noge. „To je sve što imaš da kažeš?“

„Mislim da se ovo prilično dobro slaže s tim šta imam da kažem.“

Krajton nikad nije video oca da plače. Nije plakao ni sada, ali oči su mu bile sumnjivo vlažne i preteško je gutao. U pokušaju da sakrije emocije koje su pretile da ga savladaju, iskoračio je iza stola i premestio se pored širokog prozora. Pustio je da mu pogled odluta preko imanja, gde su radnici Meksikanci rukama plevili šarolike zasade pištike i kaladijuma.

Krajton tiho upita: „Jesam li te dobro čuo, oče? Neko je *pucao* u strica Pola?“

„Pravo u čelo. Iz neposredne blizine. Izgleda tokom neke pljačke.“

„Pljačke? Kao neka otimačine? U 'Moltriju'?“

Kratak rez

„Tačno tako, koliko god nemoguće zvučalo.“

Dag prođe prstima kroz kosu, gustu i sedu poput one njegovog brata – sada pokojnog – koji je bio stariji od njega svega jedanaest meseci. I on i Pol išli su kod istog berberina i istog krojača. Skoro iste visine i težine, često su ih s leđa brkali jednog s drugim. Bili su bliski poput blizanaca.

„Ne znam ništa više od toga“, nastavio je Dag. „Džuli je bila toliko sluđena da nije mogla ni da govori.“

„Nju su prvo obavestili?“

„Zapravo, bila je sa njim kad se to dogodilo.“

„U Hotelu 'Moltri'. Usred radnog dana.“

Dag se vrati i oštro pogleda sina. „Bila je skoro histerična. Po rečima policajca. Detektiva, u stvari. Uzeo je telefon od nje kad nije mogla više da govori. Rekao mi je da je insistirala da me sama pozove i saopšti mi. Ali uspela je da procedi svega nekoliko nepovezanih reči pre nego što je počela da plače i onda više nisam uspeo ništa da je razumem.“ Zaćutao je kako bi se nakašljao.

„Taj detektiv, Senford, mislim da je rekao da se zove, delovao je pristojno. Izjavio mi je saučešće i rekao mi da mogu da dođem u mrtvačnicu ako... ako želim da vidim Polovo telo. Biće obdukcija, naravno.“

Krajton okrenu glavu. „Isuse.“

„Baš tako“, reče Dag uz težak uzdah. „Ni ja ne mogu s tim da se pomirim.“

„Jesu li uhvatili tipa?“

„Još nisu.“

„Gde se to dogodilo u hotelu?“

„Detektiv mi nije rekao.“

„U nekoj od radnji?“

„Ne znam.“

„Ko bi pljačkao...“

„Ne znam“, prasnu Dag.

Usledila je napeta tišina. Dag je, onako visok, obesio ramena. „Izvini, Krajtone. Nisam... sav svoj.“

„Razumljivo je. Neverovatno.“

Dag je masirao čelo. „Detektiv mi je rekao da će mi sve ispričati kad dođem.“ Ovlaš je pogledao otvorena vrata, ali nije krenuo prema njima, očito ne želeći da krene i obavi taj neprijatni zadatak.

„Šta je s majkom? Zna li?“

„Bila je tu kad je Džuli pozvala. Naravno da je uznemirena, ali postoje stvari koje se moraju srediti. Gore je i priprema prve pozive.“ Dag je prišao baru i sipao sebi čašu burbona. „Hoćeš i ti?“

„Ne, hvala.“

Dag saslušao piće u grlo i ponovo podiže flašu. „Koliko god ova tragedija bila teška, postoje praktične stvari za koje se moramo postarati.“

Krajton se sabra. Prezirao je sve što je imalo reč *praktično* prikačeno za sebe.

„Hoću da sutra ujutro odeš u firmu i našem osoblju lično sve saopštiš.“

Krajton zaječa u sebi. Nije želeo da ima ništa sa osobljem koje je brojalo nekoliko stotina ljudi i gde je svaki pojedinac izuzetno poštovao strica Pola, dok je u isto vreme velika većina prema njemu pokazivala samo prezir kad god bi sedište korporacije počastio svojim prisustvom, što je izbegavao koliko god je to bilo moguće.

Korporacija „Viler enterprajzis“ proizvodila je i prodavala nekakav građevinski materijal. Jupi! Sjajno!

Otac ga je pogledao preko ramena. Očekivao je nekakvu reakciju.

„Naravno. Šta da im kažem?“

„Napisaću ti nešto večeras. Sazvaću čitavu kompaniju u amfiteatar na trećem spratu, u deset sati. Daj svoju izjavu, a onda bi možda bilo zgodno održati minut ćutanja.“

Krajton svečano klimnu. „To bi bilo najzgodnije.“

Dag ispi i drugo piće, a onda odlučno spusti praznu čašu na bar. „Možda ćeš morati da preuzmeš malo obaveza na sebe dok ne sredimo sve ovo.“

„Šta to sve?“

„Sahranu, za početak.“

„O, naravno. To će biti događaj.“

„Bez sumnje“, reče Dag uz uzdah. „Daću sve od sebe da bude dostojanstvena, ali tvoj stric je bio uključen u...“

„Prokleta sve. Bio je nekrunisani kralj Atlante.“

Dag nastavi dalje: „Da, a sada je kralj mrtav. Da bi stvari bile komplikovanije, ubijen je.“ Razmišljajući o brutalnosti svega toga, žacnuo se i prešao šakom preko lica. „Isuse.“ Bacio je pogled prema baru kao da razmatra da li da naspe još jednu najfinijeg kentakijskog, ali ipak nije. „Policiji će biti potrebna puna saradnja s naše strane.“

„Šta mi možemo da im pomognemo? Nismo bili svedoci.“

„Ali Polov ubica mora biti uhapšen. Sarađivaćeš i to drage volje. Jesmo li se razumeli?“

„Naravno, oče.“ Krajton stade da okleva, ali ipak reče: „Mada, nadam se da ćeš ti biti zvanični porodični predstavnik za javnost. Mediji će se obrušiti na nas poput lešinara na strvinu.“

Dag osorno klimnu glavom. „Postaraću se da ti i tvoja majka budete zaštićeni. Iako sam prisiljen da dozvolim da sahrana bude javna, insistiraću da se to obavi uz što manje buke.“

„Moramo dati primer našim zaposlenima, moramo se postarati da kompanija nastavi da posluje glatko, što bi i Pol želeo da učinimo. S tim u vidu, želim da budeš spreman. Ostavio sam ti neke materijale u sobi. Trebalo bi noćas da ih pregledaš, da se upoznaš sa novim proizvodima, kako se kotiramo na tržištu, projekcije za sledeću godinu.“

„Dobro.“ *Valjda.*

Otac kao da mu je čitao misli. Pružio mu je onaj pravi i originalan, tvrdokorni američki tretman. „To je najmanje što možeš da učiniš, Krajtone. Skoro ti je trideset godina. Bio sam nemaran i preuzimam delimičnu odgovornost zbog toga što se nisi zainteresovao za kompaniju. Trebalo je da ti dam više odgovornosti, da te malo više uključim u razvoj posla. Pol...“ Zapeo je kod imena. „Pol me je ohrabrivao u tome. A ja sam te, umesto toga, razmazio. Ali s tim je gotovo. Vreme je da počneš da uskačeš i pomažeš. Pošto Pola više nema, ti ćeš preuzeti kormilo kad se ja penzionišem.“

Koga on to zavarava? Sebe možda, ali ne i Krajtona. Otac se vara ako misli da Krajton planira da uskoči u taj korporativni kotao. Ništa nije znao o poslovanju, kao ni o rukovođenju, a nije ni želeo da zna. Sve što je želeo od porodičnog posla bio je prihod. Voleo je svoj život tačno onakav kakav je i nije imao nikakvu nameru da ga menja tako što će preuzeti na sebe obaveze kao svaka druga ulizica.

Ali sad nije bilo vreme da iznova igra scenu koju su on i njegov otac odigrali već hiljadu puta, kada su njegovi nedostaci i pobrkani prioriteti izlagani njegovim procenama, kada ga je podsećao na to šta mu je dužnost i šta znači biti odrastao muškarac, čovek, Viler. I slična sranja.

Menjajući temu, upita: „Da li je već stiglo do vesti?“

„Ako nije, uskoro će.“ Dag se premesti do stola i podiže list papira, pružajući ga Krajtonu. „Hoćeš li, molim te, pozvati ove ljude i obavestiti ih? Zasluguju da im to saopšti član porodice, a ne da čuju u vestima.“

Krajton pregleda spisak i prepoznade većinu imena i bliskih prijatelja njegovog strica Pola, deoničare „Viler enterprajzisa“, gradske i državne zvaničnike i ostale istaknute poslovne ljude.

„I hoćeš li, molim te, saopštiti vest Rubi?“, upita Dag. „Zna da se nešto dogodilo, ali nisam imao srca da joj kažem, a posebno s obzirom na tako užasne okolnosti. Znaš i sam koliko je volela i cenila Pola.“

„Da, učiniću to.“ *I uživaću u tome*, pomisli Krajton. Bio je to samo jedan od načina da joj vrati za onakvo ponašanje. „Želiš li da pođem u mrtvačnicu sa tobom?“

„Hvala ti, ali ne“, reče Dag. „Nikad to ne bih tražio od tebe.“

„Dobro. Ne mogu da zamislim ništa gore.“ Krajton se pretvarao da kratko razmišlja, a onda se stresao. „Možda samo karnevalsko krstarenje.“

2

„Džuli?“

Zurila je negde ispred sebe, nesvesna zvonjave telefona, sitnih nebitnih poslova, ljudi koji prolaze, začuđenih pogleda uperenih u njenom pravcu. Na pomen svog imena okrenula se, a onda ustala da pozdravi čoveka koji je išao prema njoj. „Dag.“

Kad je Polov brat video krvave mrlje na njenoj odeći, stao je kao ukopan, a crte njegovog lica iskriviše se u grimasu žalosti. Dezinfekcionim sapunom intenzivnog mirisa, koji je našla u ženskom toaletu policijske stanice, oprala je lice i vrat, ruke i šake, ali još uvek nije imala priliku da ode kući i presvuče se.

Zbog Pola, ona i Dag bili su ljubazni jedno prema drugom, ali nikad se zapravo nisu osećali prijatno kad su bili zajedno. Ali ovog puta je saosećala s njim. Sigurno je bilo šokantno videti na njoj krv sopstvenog brata, neizbrisiv trag nasilja zbog kog je izgubio život.

Prišla mu je, ali on je bio taj koji je pružio ruke i zagrlio je. Mada nekako čudno. Ostavio je mnogo prostora između njih. Na onaj način na koji bi čovek zagrlio devojkicu svog brata.

„Žao mi je, Dag“, prošaputala je. „Voleo si ga. On je voleo tebe. Ovo je sigurno strašno za tebe.“

Pustio ju je. Odsjaj suza presijavao se u njegovim očima, ali držao se dostojanstveno, kao što bi ona i očekivala. „Kako si ti?“, pitao ju je. „Jesi li povređena?“

Odmahnula je glavom.

Pogledao ju je od glave do pete, a onda protrljao lice obema šakama kao da želi da se otrese prizora krvi na njenoj odeći.

Na pristojnom odstojanju od nje i Daga, sa željom da im pruže ovih nekoliko trenutaka privatnosti, stajali su detektivi koji su se predstavili Džuli kad su došli u hotel da istraže mesto zločina.

Detektiv Homer Senford bio je visok crn čovek, širokih ramena, sa malim stomakom koji je odavao njegove godine, za koje je Džuli pretpostavila da su tek prešle četrdeset. Izgledao je kao bivši ragbista.

Njegova partnerka je fizički bila čista suprotnost. Detektivka Roberta Kimbal jedva da je imala 150 centimetara i uzaludno je pokušavala da prikrije nekih desetak kilograma viška u predelu pojasa crnim blejzerom koji je nosila preko sivih pantalona, tesno zategnutih oko butina.

Prvi koji su se javili u Hotel „Moltri“ bili su uniformisani policajci iz lokalne bakhedske stanice. Ali su gotovo iste sekunde zatražili ekipu za uviđaj. Ona je sa dva istražioca za ubistva poslata iz glavnog sedišta policije.

Senford i Kimbalova impresionirali su Džuli kao veoma profesionalni ali i humani. Na mestu zločina ophodili su se veoma pažljivo prema njoj, neprekidno se izvinjavajući što odmah moraju da pokrenu istragu i postavljaju joj pitanja, iako je još uvek veoma potresena zbog zločina koji je uzrokovao Polovu smrt.

Sada se Kimbalova pažljivo obratila Dagu. „Trebali vam još koji minut pre nego što počnemo, gospodine Viler?“

„Ne, dobro sam.“ Rekao je suviše bodro, kao da samog sebe ubeđuje u to.

Detektivi su ga ovamo doveli pravo iz mrtvačnice. Prepoznatljiv miris širio se od sve troje. Džuli je još uvek bila potresena, i fizički i duhovno, zbog posete tom sumornom mestu.

„Nadam se da vam neće smetati da gospodin Viler sluša dok budemo čitali vašu izjavu“, Senford se obrati njoj.

„Ni najmanje.“ Dag bi ionako u nekom trenutku želeo da sasluša njenu izjavu o pucnjavi. Može to da bude i sada.

Ušli su u prostorije jedinice za nasilne zločine i Senford ih uputi prema jednoj kancelariji, kako se činilo njegovoj. Džuli je pogodila. Bila je tu jedna

fotografija njega u dresu „Buldog“, sa izgredanom kacigom, kako pretrčava liniju gola s loptom ispod ruke. Na ostalim fotografijama je bila lepa žena i troje nasmejane dece. Nosio je burmu. Roberta Kimbal nije.

Senford pridrža Džuli stolicu. „Gospođice Ratlidž.“ Ona sede. Uneo je još jednu stolicu za Daga. Kimbalova reče da bi radije stajala. Senford sede za sto i posegnu za fasciklom sa patentom, obeleženom datumom, Polovim imenom i brojem slučaja. Jedva da je prošlo pet sati otkako je umro, a već je postao statistika.

Senford se okrenu Džuli. „Ostali svedoci dali su svoje izjave. Urađen je prepis izjave koju ste dali. Pre nego što potpišete transkript, voleo bih da prođemo još jednom kroz tekst, da vidimo jeste li se još nečega setili, ili možda želite nešto da dodate ili promenite.“

Džuli klimnu. Prekrstila je ruke i uhvatila se za laktove.

Primitivši ovaj pokret, Kimbalova reče: „U potpunosti razumemo koliko vam ovo možda teško pada.“

„Teško mi je, da. Ali želim da pomognem. Želim da zločinac bude uhvaćen.“

„Isto kao i mi.“ Senford podiže hemijsku olovku i nekoliko puta škljocnu njome dok je pregledao jedan od dva lista papira iz fascikle. „Pre incidenta, vi i gospodin Viler bili ste u sobi 901? To je apartman u samom uglu, je li tako?“

„Tako je.“

Detektivi su je posmatrali s nemom sumnjom na licima. Dag je piljio u svoje cipele.

„Pol i ja smo se tamo sastali oko pola dva“, reče Džuli.

„Otišli ste pravo u apartman. Niste se prijavili na recepciji.“

„Pol se prijavio za oboje. Ja sam kasnila nekoliko minuta. On je već bio u apartmanu kad sam stigla.“

Detektiv i njegova partnerka nemo su se sporazumevali hitro razmeivši poglede, a onda Senford ponovo pogleda fasciklu. Džuli je znala da on ništa ne čita sa tog otkucanog lista papira. Nije mislila ni da je to potrebno. Do sada je već sigurno znao da ona i Pol imaju stalnu rezervaciju za taj apartman svakog utorka, makar i sekire padale, pedeset dve nedelje godišnje. Nije nameravala da objašnjava ovaj aranžman. To nije bilo značajno.

„Naručili ste ručak u sobi“, reče Senford.

A Kimbalova preuze dalje: „To smo saznali od hotelskog osoblja.“

Nije bilo sumnje da znaju šta su ona i Pol jeli. Znali su i da je Pol naručio šampanjac. Šta će, ako će išta, pomisliti zbog toga? Pošto se na to nisu posebno osvrnuli, ni ona to neće spominjati.

Senford upita: „Osim konobara koji je doneo hranu u sobu, niko drugi vas nije video u apartmanu?“

„Nije.“

„Bili ste sami sve vreme.“

„Da.“

Nakon značajne i čudne pauze Senford reče: „Rekli ste nam nešto ranije da ste iz apartmana izašli negde oko tri sata.“

„Ja sam imala sastanak zakazan za četiri.“

„U vašoj galeriji?“

„Da.“

„Poziv policiji je upućen u tri sata i šesnaest minuta“, reče Senford.

Kao da završava ovu rečenicu, Kimbalova reče: „Što znači da se pljačka odigrala nekoliko minuta pre toga.“

„Onda pretpostavljam da je bilo nekoliko minuta posle tri kad smo izašli iz apartmana“, reče Džuli. „Jer smo iz apartmana otišli pravo do lifta, koji nismo dugo čekali.“

Dag, koji je naizgled s nestrpljenjem slušao ove detalje o vremenu, progovorio je po prvi put. „Ubica je pobjegao?“

„To pokušavamo da utvrdimo, gospodine Vilere“, reče Senford. „Svaki gost hotela biće ispitan. Svaki zaposleni.“

„Nije mogao da se mota po hotelu s tom užasnom maskom na glavi“, reče Džuli.

„Mislimo da je se odmah rešio“, reče Kimbalova. „Ali temeljna pretraga hotela ništa nije iznedrila. Ni trenerku, ni masku...“

„Ništa“, reče Senford, završivši umesto nje.

„Ima mnogo skrovitih mesta u hotelu veličine 'Moltrija“, reče Dag.

„Pretraga je u toku“, reče Senford. „Pregledamo i kante za đubre, šahtove, odvodne kanale, sva mesta u okolini gde je mogao da sakrije to što je možda poneo sa sobom.“

„Jednostavno je išetao odande?“ Dag upita s nevericom.

Kimbalova naizgled nije želela ovo da prizna, ali je rekla: „To je sasvim moguće.“

Dag opsova jedva čujno.

Senford još nekoliko puta škljocnu olovkom dok je čitao materijale. „Hajde da se vratimo malo unazad.“ Pogledao je Džuli. „U hodniku nije bilo nikog kad ste izašli iz apartmana?“

„Nije.“

„Čistačice, posluge...“

„Nikoga nije bilo.“ Setila se kako je koračala do lifta. Pol ju je zagrlio preko ramena. Bio je tako postojana figura pored nje. Snažan, topao, pun života. Toliko drugačiji od onog oblika prekrivenog čaršavom u mrtvačnici. Pitao ju je da li je srećna, a ona mu je rekla da jeste.

Kimbalova upita: „Jeste li razgovarali sa ostalim gostima kad ste ušli u lift?“

„Nisam.“

„A gospodin Viler?“

„Nije.“

„Da li je neko izgledao kao da vas je prepoznao?“

„Nije.“

„Niko vam se nije obratio? Pozdravio vas?“

„Ne, stvarno nije. One dve žene su pričale i nisu obraćale pažnju na nas. Mladić ništa nije rekao, iako se uljudno pomerio kako bismo stali u lift. Delovao je izgubljen u svojim mislima.“

„Doputovao je iz Kalifornije zbog razgovora za posao u pola četiri. Plašio se da neće stići na vreme“, ubaci se Kimbalova. „To smo proverili.“

„One dve žene su iz Nešvila“, reče Senford. „U gradu su zbog sestričininog venčanja ovog vikenda.“

„Mora da im je grozno“, promrmlja Džuli.

Nesumnjivo, svi iz lifta bili su potreseni. Ali ovo drugo troje nije izgubilo nikoga, za razliku od nje. Osim što su podelili kratku vožnju liftom, nisu imali nikakve veze sa Polom Vilerom. Za njih nije bio ništa drugo do još jedno ime, samo nesrećna žrtva zločina. Bez sumnje ih je pogodio ovaj incident i, svaki put kad kroče u lift, setiće ga se, ali to nije ostavilo nikakav vakuum u njihovim životima. Posledice po njih neće biti nepopravljive.

Senford ispusti olovku na sto. „Prepričajte nam sve od tog trenutka. Kako zbog gospodina Vilera, tako i zbog nas.“ Dag je jednom rukom prekrpio bradu i usta, netremice gledajući Džuli.

Prepričala im je kako su se kratko spuštali do sledećeg zaustavljanja, na osmom spratu, i kako su se vrata otvorila, pljačkaš pružio ruku u lift i pritisnuo dugme da vrata ostanu otvorena.

„Vaš prvi utisak?“, reče Kimbalova.

„Maska. Ajkulina čeljust.“

„Niste prepoznali nijednu crtu njegovog lica?“

Odmahnula je glavom. „Ni delić kože, ni kose, nije bio izložen. Čak ni zglobovi. Rukave trenerke je bio prebacio preko rukavica. Maska je bila pod kapuljačom, koja mu je bila zakopčana skroz do brade.“

„Visina, težina?“

„Viši od mene, ali ne mnogo. Prosečne težine.“ Detektivi su klimnuli kao da su ga upravo tako opisali i ostali svedoci.

Senford reče: „U sledećih dan-dva želeli bismo da preslušate nekoliko snimaka, i možda prepoznate njegov glas iz ranije snimljenih zločina.“

Pomen jezivog glasa nakostrešio je Džuli. „Bio je grozan.“

„Jedna od one dve gospođe rekla je da je bio poput noktiju koji klize po tabli.“

„Još gore. Mnogo strašnije.“

Doživela je uznemirujuće i brzo prisećanje na skijaške naočare. „Naočare su bile veoma tamne, što je oči činilo crnim i nevidljivim, poput ajkulinih. Ali osećala sam njegov pogled na sebi.“

Senford se neznatno uspravi. „Ako niste mogli da vidite njegove oči, kako onda znate da je gledao u vas?“

„Jednostavno znam.“

Neko vreme svi su ćutali, a onda je Kimbalova podstaknu da priča dalje. „Rekao vam je da kleknete.“

Nastavila je bez prekida sve dok nije stigla do dela kada se Pol obratio pljačkašu. „Rekao mu je: 'Dobro. Dobio si šta si hteo. Sada nas ostavi na miru.' Po tonu njegovog glasa mogla sam da kažem da je bio više ljut nego uplašen.“

„Mogu da poverujem u to“, reče Dag.

„Okrenula sam se i spremila da mu kažem da ne provocira lopova. I baš tada...“

Nekontrolisani i neočekivani jecaj oteo joj se iz grla, prekidajući reči. Spustila je glavu i prekrila šakama oči pokušavajući da zaustavi sliku u glavi koju je metak napravio.

Niko ništa nije govorio, što je izazvalo tišinu isprekidanu samo kuckanjem nečijeg ručnog sata. To ju je podsetilo. „Zašto nam je oteo samo nakit i satove? Zašto ne i novčanike? Zar to ne bi bilo praktičnije? Nakit se mora prodati na crno ili založiti, a u novčanicima se nalaze gotovina i kreditne kartice.“

„Pretpostavljamo da mu nije trebao nikakav prtljag“, reče Kimbalova. „Nije hteo da se opterećuje novčanicima i torbicama koje bi morao da ispretra i baci pre nego što izađe iz hotela.“

„Nakon što je upucao Pola, šta je uradio? Kuda je otišao?“, upita Dag.

„Ne mogu vam reći“, odgovori Džuli. „Bila sam... Zaista se ne sećam ničega posle hica.“

Senford reče: „I ostalo troje bilo je previše uplašeno da bi primetilo kuda je otišao, gospodine Vilere. Mladić je rekao da je pljačkaš već nestao dok se on malo pribrao. Pritisnuo je dugmiće u liftu, da bi krenuli dole. Nije znao šta drugo da uradi.“

„Mogao je da krene za tim čovekom.“

„Nemoj ga kriviti, Dag“, blago reče Džuli. „Sigurno je bio prestravljen. Sekundu pre toga video je kako Polu pucaju u glavu.“

I ponovo niko ništa nije rekao nekoliko trenutaka. Senford škljocnu hemijskom olovkom. „Pa, osim ako se ne sećate...“

„Sećam se“, iznenada reče Džuli. „Nije imao cipele na nogama. Je li još neko to primetio?“

„Jedna od žena iz Nešvila“, reče Senford. „Rekla je da je na stopalima imao samo čarape.“

„Opet nagađamo“, reče Kimbalova, „ali verovatno je znao da obuća, posebno sportska, ostavlja tragove kojima se mogu uzeti otisci.“

Džuli upita: „Je li ostavio tragove?“

„Naša jedinica za analizu mesta zločina je proverila. Nije.“

Dag ispusti uzdah. „Izgleda da je mislio na sve.“

„Ne baš na sve, gospodine Vilere“, reče Senford. „Savršen zločin ne postoji. Ubeđen sam da ćemo ga uhvatiti.“

Podržavajući partnerov optimizam, Kimbalova reče: „Računajte s tim.“

Senford sačeka da vidi želi li neko nešto da doda, pa reče: „To je sve zasa, gospođice Ratlidž. Jeste li spremni da potpišete svoju izjavu?“

Ona učini to brzo i dvoje detektiva izvedoše nju i Daga napolje. Dok su koračali hodnikom prema liftu, Kimbalova je dodirnu po ruci. „Želite li možda radije da sidete stepenicama, gospođice Ratlidž?“

Džuli je prijala njena uviđavnost. „Hvala vam što pitate, ali ne, u redu je.“

Senford je govorio Dagu da će ga obavestiti kada medicinski islednik završi posao i kada telo bude moglo da se preda porodici zbog sahrane.

„Čim to bude moguće, bio bih vam zahvalan kada biste me obavestili“, reče Dag. „Moraćemo da obavimo opsežne pripreme.“

„Naravno. Želimo da razgovaramo sa ostalim članovima vaše porodice. Vašom suprugom. Vašim sinom. Sutra, ako je moguće.“

Dag zastade i okrenu se k njemu. „Zašto?“

„Rutinski. Ako je vaš brat imao neprijatelje...“

„Nije. Svi su voleli Pola.“

„Siguran sam da jesu. Ali neko njemu blizak možda zna nešto čega nije bio svestan.“

„Kako bi mogli išta da znaju? Bila je to nasumična pljačka.“

Senford pogleda Kimbalovu, a onda ponovo Daga. „Kako stvari stoje, i mi verujemo u to. Međutim, moramo da proverimo sve mogućnosti.“

Dag je izgledao kao da želi da odgovori na ovo, ali se ipak predomislio. Rekao je: „Uveravam vas da ćemo Džuli i ja, moja porodica, učiniti sve da pomognemo u vašoj istrazi.“

„Preživeli ste tragediju i u žalosti ste, gospodine Vilere. Mi smo samo uljezi u toj žalosti. Ja to shvatam, i žao mi je zbog toga.“ I pored ovog izvinjenja, Senford je rekao Dagu da će ga pozvati ujutro da ugovori vreme za razgovor. „Gospođice Ratlidž“, rekao je, okrenuvši se k Džuli, „možda ćemo i vas ponovo zvati.“

„Dala sam gospođici Kimbal svoje podatke. Biću vam na raspolaganju kad god vam budem trebala.“

Ako preživi ovu noć, pomislila je. Bila je toliko iscrpljena da je jedva uspevala da se kreće, pa ipak, da sama ode kući, legne u krevet i pogasi svetla, nije delovalo ni najmanje zanimljivo. Uz sećanje na Polovu užasnu smrt koje joj je počivalo u umu, kako će ikada ponovo zaspati?

Kao da joj čita misli, Kimbalova upita ima li nekoga ko bi mogao da bude s njom. Džuli odmahnu glavom. „Mogli bismo jednu policajku da...“

„Ne, hvala vam“, prekide je Džuli. „Radije bih da budem sama, zapravo.“ Detektivka klimnu s razumevanjem.

Lift je stigao. Džulino srce se steglo, ali ušla je u skućeni prostor i okrenula se prema vratima. Dag joj se pridružio. Senford im oboma uputi samilostan pogled. „Molim vas, primite moje najiskrenije saučešće.“

„I moje“, reče Kimbalova.

Onda su se vrata zatvorila i Džuli i Dag ostadoše sami. Ona reče: „Da bih porodicu poštedela neprijatnosti, držaću se na pristojnoj udaljenosti.“

Pomislila je da će se on toj odluci usprotiviti. Ali nije. „Imam samo jedan zahtev, Dag. Hoćeš li mi dozvoliti da izaberem buket za Polov sanduk?“ Grlo joj se steglo, ali odlučila je da ne zaplače pred njim. Pogled joj je ostao uprt u prorez između vrata, držala je glavu visoko, a kičmu sasvim ispravljenu. „Molim te.“

„Naravno, Džuli.“

„Hvala ti.“

Ispustio je neki zvuk kao da se guši, a ona je krajičkom oka videla da on tiho plače i da mu se ramena trzaju u pokušaju da se savlada. Obuzeo ju je instinkt da mu utešno pruži ruku, da učini neki gest saosećanja. Ali, nesigurna u to kako će reagovati, odustala je.

„Još uvek ne mogu da verujem“, rekao je promuklo.

„Ni ja.“

„Stvarno ga više nema.“

„Da.“

„Isuse.“ Teško je uzdahnuo i pesnicama protrljao oči. „Kakav šokantan i divljački čin. A tek smelost. Samo neki tip koji nema šta da izgubi usudio bi se da to učini.“

„Ili neko ko je bio siguran da će se izvući.“

Okrenula se i pogledala ga pravo u oči. Tad se vrata lifta otvoriše i ona prođe kroz njih ne okrenuvši se.

3

Doneli su odluku dok su ispijali svoj drugi bladi meri.

Bar je on bio načisto, a sudeći po znakovima koje je slala, i ona je. Okolnosti nisu bile najbolje. Biće potrebno malo veštog manevrisanja, ali on je bio veoma dobar kad je o tome reč, a kad nešto dovoljno jako želiš...

Upravo u ovom trenu, baš zbog te *želje*, pojas kojim je bio vezan prilično ga je mučio.

Na sreću, leteli su prvom klasom, a ne najjeftinijom. Karta za prvu klasu za prekoatlantske letove koštala je pravo malo bogatstvo. Kožna sedišta bila su meka i prostrana. A brojni dugmići za podešavanje omogućavali su putniku